

Den debat, hr. Eyvind Vesselbo henviser til, mellem hr. Martin Henriksen fra Dansk Folkeparti og mig handlede om det, jeg vil kalde dobbeltmoral fra Dansk Folkepartis side med hensyn til, hvad man beder andre om at underskrive i forhold til, hvad man selv synes at overholde.

Kl. 15:17

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken med Enhedslisten. Hr. Per Clausen.

Kl. 15:17

(Ordfører)

Per Clausen (EL):

Der skal ikke være nogen tvivl om, at Enhedslisten også vil stemme for det her lovforslag ud fra den opfattelse, at det dog hjælper til, at nogle mennesker, der i dag bliver forfulgt, får mulighed for at tage ophold i Danmark og blive beskyttet mod forfølgelse. Det synes vi er vigtigt at holde fast i.

Vi synes også, det kan være fornuftigt at fokusere på forfattere og andre, der bruger deres ytringer, ikke fordi disse ytringer nødvendigvis i udgangspunktet er politiske, men fordi disse ytringer strider imod politiske, religiøse eller kulturelle fordomme i det samfund, de lever i, og at de pågældende personer derfor bliver udsat for forfølgelse. Ja, i nogle tilfælde, men det ville godt nok kræve, at vi åbnede op for, at det ikke kun var skribenter og udvalgte tegnere, der kunne komme med i denne ordening, men at det f.eks. også var musikere, for der er mennesker, der lever i et samfund, hvor det overhovedet at spille på et instrument betragtes som samfundsmotiverende, skadeligt og i strid med de religiøse dogmer.

Men selv om loven så ikke omfatter andet og mere end skribenter, forfattere, så vil Enhedslisten naturligvis støtte det. Vi synes sådan set også, at den idé, der har været fremme om, at man skulle bruge den norske model, kunne være acceptabel, men vi er nu ikke særlig indstillet på, at det så skulle foregå på den måde, at det blev taget af andelen af kvoteflygtninge, ud fra det klare synspunkt at der jo ikke er nogen tvivl om, at det her er en meget sådan selektiv ordening, hvor nogle former for forfølgelse prioriteres højere end andre former for forfølgelse, og hvor nogle måder at reagere på forfølgelse på prioriteres højere end andre måder at reagere på forfølgelse på. Der findes jo masser af mennesker, der kæmper for kvindernes ligestilling, for men-

neskerettigheder og for demokrati, som ikke er forfattere, og som det ville være mindst lige så relevant for os at åbne vores grænser for, så de kunne få adgang til at tage ophold her i Danmark og blive beskyttet mod forfølgelse.

Jeg må indrømme, at jeg ikke forstår hr. Eyvind Vesselbos betragtninger om, at der var nogle, der ville åbne for alle. I hvert fald har det da indtil nu, så vidt jeg har forstået, været en præmis for denne diskussion, at dem, det handler om, skulle nogle, der er udsat for forfølgelse.

Så har vi snakket lidt om den her erklæring. Det blev jo lidt muntert, da hr. Simon Emil Ammitzbøll nævnte, at Trykkefrihedsselskabet var et af de organer, der muligvis skulle ind og vurdere, om disse forfattere var rigtige forfattere. Personlig må jeg sige, at når jeg læser erklæringen, er jeg ret overbevist om, at adskillige af Trykkefrihedsselskabets medlemmer vil have uendelig svært ved at skrive under på ganske mange af formuleringerne, medmindre de indtager samme standpunkt som jeg, nemlig at det er forholdsvis banale, indeholdstomme erklæringer.

Det er bare for sige, at det, man måske også skal være en lille smule opmærksom på her – og det synes jeg sådan set også fremgik af socialdemokraternes ordførertale – er, at vi godt vil have forfattere ind, som bliver forfulgt, og hvis ytringsfrihed bliver undertrykt, men vi vil også være helt sikre på, at det er forfattere af vores egen slags. De skal være ligesom os selv, de skal anerkende de danske værdier. Altså, et eller andet sted kan man godt stille sig selv det spørgsmål: Hvis man i årevis i Iran har været forfulgt af det iranske præstestyre, fordi man skriver ting, som handler om menneskerettigheder og demokrati, er det så af afgørende betydning for, om man kan få ophold i Danmark som forfulgt forfatter, at man i et og alt kan skrive under på de danske værdier? Jeg synes, det burde være nok, at man overholdt den danske lovgivning og i øvrigt opførte sig som et anstændigt menneske.

Så derfor er vi altså imod det her erklærings-cirkus. Vi vil stemme for lovforslaget, men vil også være lidt opmærksomme på det ene element, som hr. Simon Emil Ammitzbøll var opmærksom på, nemlig at man har en international organisation, der godkender, at folk er forfattere, men hvis Integrationsministeriet så kommer i tvivl om, hvorvidt disse mennesker er rigtige forfattere, så spørger man PEN, Kunstrådet og Trykkefrihedsselskabet. Jeg håber da, at det